I

Та доба була неповторна,
як поезія Маланюка,
а була вона недоговорена,
наче вірш без одного рядка.
Хто ж тепер підніме той стилос,
що стилетом серця проймав?
І невже, невже не снилось,
що померкла "Княжа емаль"?
Дорогі, незабутні друзі,
ми зустрінемось в райських садах,
а на древньому празькому бруці
ходять духи по наших слідах.

II

І знайомий голос вчується:
"Ось, маленька, сама йдете,
і ніхто не знає на вулиці,
яке в вас чудо цвіте".
Усміхнеться від вуха до вуха
з-за озер пенсне Леонід:
"Ви не зводьте мені друга,
не літайте відьмою в ніч".
Рукавом махне Олена –
тоді Леночка ще для всіх –
і сипне очима зеленими
по обличчях сміх.
А вино, що його відмучимо
голодівкою кілька днів,
розіллється думками блискучими
й дотепом блисне на дні.
1971.